

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 9. ledna 2012 samosoudcem Mgr Lukášem Korpasem,

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v [obec], bytem [adresa obžalovaného],

je vinen, že

1.

dne 6.8.2009 v Liberci převzal k přechodnému užívání od své tehdejší přítelkyně [celé jméno poškozené], nar. [datum], mobilní telefon zn.Nokia E66 se SIM kartou, IMEI: 352942028502398, zakoupení v obchodním domě Géčko v Liberci za částku 9.728 Kč na základě úvěrové smlouvy uzavření mezi poškozenou [celé jméno poškozené] a společností E s.r.o., přičemž po jejich rozchodu dne 20.8.2009 odmítl přes výzvu telefon poškozené vrátit nebo jej doplati, čímž poškozené [celé jméno poškozené] způsobil škodu ve výši nejméně 7.950 Kč

tedy

přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou

2.

dne 10.9.2009 kolem 22.00 hod. převzal na dvorku u domu v ulici [ulice a číslo] v [obec] od poškozeného [celé jméno poškozeného], nar. 12.3.1974, finanční hotovost ve výši 75.000 Kč pod příslibem zhotovení plotu a brány na jeho nemovitosti, ačkoli věděl, že zhotovení plotu a brány zajišťovat nebude, když uvedl falešné údaje o svém zaměstnání a finanční hotovost přes opakované výzvy poškozenému nevrátil, čímž mu způsobil škodu ve výši 75.000 Kč

tedy

ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou

t í m spáchal

ad 1) trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zákona,

ad 2) trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona,

a odsuzuje se

podle § 250 odst. 2 tr. zákona, za užití § 35 odst. 2 tr. zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi /7/ měsíců.

Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s dozorem.

Podle § 35 odst. 2 tr. zákona se u obžalovaného zrušuje výrok o trestu uložený obžalovanému trestním příkazem Okresního soudu v Šumperku ze dne 22.10.2009, č.j. 3T 245/2009-81, který nabyl právní moci dne 19.11.2009, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozenému [celé jméno poškozeného], nar. 12.3.1974, bytem [adresa], škodu ve výši 75.000 Kč.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená [jméno] [příjmení], nar. 8.3.1991, bytem [adresa], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že obžalovaný půjčil od své bývalé družky mobilní telefon, který ji po rozchodu odmítl vrátit, telefon jí nevrátil a ani nezaplatil kupní cenu telefonu. Obžalovaný se dále vydával za obchodního zástupce stavební firmy a za účelem provedení realizace brány k rodinnému domu převzal zálohu 75.000 Kč od poškozeného [celé jméno poškozeného], kdy žádnou práci neodvedl, ani odvést nemohl a nehodlal, peníze nevrátil a ponechal si je pro vlastní potřebu.

Soud projednal věc dne 16.6.2011 a dne 9.1.2012 v nepřítomnosti obžalovaného, kdy obžalovaný byl předvolán k hlavnímu líčení konanému dne 16.6.2011 při hlavním líčení dne 16.5.2011, k hlavnímu líčení konanému dne 9.1.2012 byl předvolán při hlavním líčení dne 1.9.2011. Obžalovaný byl vždy řádně poučen o následcích nedostavení se k hlavnímu líčení bez řádné a včasné omluvy. Soud nemohl hodnotit jako důvodnou omluvu obžalovaného při hlavním líčení dne 16.6.2011, že pro stávku autobusů nemohl vykonat cestu k hlavnímu líčení, kdy soud ověřil u ČSAD, že spoje mezi bydlíštěm obžalovaného a Libercem v daný

3T 60/2010-111

den fungovaly. Obžalovaný se k hlavním líčením bez řádné a včasné omluvy nedostavil. Předpoklady uvedené v § 202 odst. 2 tr. řádu k projednání věci v nepřítomnosti obžalovaného tak byly bezesbýtku naplněny.

Soud ke svým skutkovým zjištěním dospěl na základě těchto provedených důkazů.

Obžalovaný využil v řízení svého práva nevypovídat.

Z výpovědi svědkyně [celé jméno poškozené] soud zjistil, jakým způsobem nabyla do vlastnictví telefon Nokia E 66, za jakých okolností jej užíval obžalovaný, jak obžalovaný s telefonem nakládal po jejich rozchodu a jak reagoval na výzvy poškozené o vrácení telefonu.

Z výpovědi svědka [celé jméno poškozeného] soud zjistil, za jakých okolností se s obžalovaným seznámil, na čem se dohodli stran realizace brány k rodinnému domu poškozeného, jaký obnos peněz obžalovanému předal a z jakého titulu, jak byla dohoda ze strany obžalovaného plněna a jak bylo naloženo s penězi, které obžalovanému předal.

Z výpovědi svědka [celé jméno svědka] soud zjistil, za jakých okolností se s obžalovaným setkal, u jaké části dohody mezi obžalovaným a poškozeným [celé jméno poškozeného] byl přítomen, co mezi sebou řešili a co si předávali.

Soud dále v řízení provedl důkazy listinami, a to protokolem o zadržení, zástavní smlouvou, úvěrovou smlouvou, fakturou, listinami k telefonu, zprávou firem Ekostavby Louny a SYNER, trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6, sp.zn. 16T 53/2008, trestním příkazem Okresního soudu v Šumperku, sp.zn. 3 T 245/2009, rozsudkem Okresního soudu v Lounech, sp.zn. 4 T 5/2009 a zprávou Krajského soudu v Ústí nad Labem k tomuto rozsudku, zprávou PČR, protokoly o vydání věcí, usneseními o vydání věcí, zprávami o pověsti a opisem rejstříku trestů obžalovaného,

Při rozhodování o vině obžalovaného soud hodnotil jednotlivé důkazy jak odděleně, tak v jejich vzájemných souvislostech a dospěl k tomu, že ve věci lze učinit jednoznačné skutkové závěry.

Ke skutku ad I.

Obžalovaný využil svého práva nevypovídat. Z viny byl v řízení usvědčen výpovědí svědkyně [celé jméno poškozené], jejíž výpověď bylo prokázáno, že si zakoupila z popudu obžalovaného předmětný telefon na úvěr, že tento poskytla k užívání obžalovanému, že po rozchodu žádala opakovaně obžalovaného o vrácení telefonu, což odmítl učinit a telefon jí nevrátil. Dále bylo její výpověď prokázáno, že telefon jí byl vrácen až PČR. Výpověď poškozené byla v řízení podporována listinnými důkazy, a to zástavní smlouvou, úvěrovou smlouvou, fakturou, listinami k telefonu. Soud hodnotil výpověď poškozené jako pravdivou a věrohodnou, prostou logických rozporů, v řízení důkazně shodnou se zbývajícimi důkazy. Svědkyně navíc vypovídala pod trestněprávní sankcí pro křivou výpověď a soud v její výpovědi neshledal žádných tendencí k nedůvodnému zhoršování postavení obžalovaného v řízení. K obžalovanému nutno uvést, že z opisu rejstříku trestů vyplývá, že má k páčání majetkové trestné činnosti značné sklony. Na základě těchto důkazů soud dospěl ke skutkovým závěrům uvedeným ve výroku rozsudku.

Ke skutku ad II.

Obžalovaný využil svého práva nevypovídat. Z viny byl v řízení usvědčen výpovědí svědků [celé jméno poškozeného] a [celé jméno svědka]: Výpověď obou svědků bylo prokázáno, že se obžalovaný vydával za zaměstnance stavební firmy a poškozenému [celé jméno poškozeného] nabídl postavit bránu k rodinnému domu, že za tím účelem převzal od poškozeného zálohu ve výši 75.000 Kč. Výpověď svědka [celé jméno poškozeného] bylo dále prokázáno, že obžalovaný žádnou bránu nedodal, peníze ze zálohy nevrátil. Výpověď svědka [celé jméno svědka] bylo prokázáno, že obžalovaný se vydával za zástupce firem Ekostavby Louny a Syner. Zprávami těchto firem bylo prokázáno, že obžalovaný nebyl nikdy způsobilý tyto společnosti zastupovat a zavazovat v obchodních vztazích, že u nich ani nepracoval. Výpovědi svědků byly ve vzájemné shodě, v řízení podporovány zprávami shora uvedených společností. Soud hodnotil výpovědi obou svědků jako pravdivé a věrohodné, prosté logických rozporů, v řízení důkazně provázané a podporované zbývajícimi důkazy. Svědci navíc vypovídali pod trestněprávní sankcí pro křivou výpověď a soud v jejich výpovědi neshledal žádných tendencí k nedůvodnému zhoršování postavení obžalovaného v řízení. K obžalovanému nutno uvést, že z opisu rejstříku trestů

vyplývá, že má k páčání majetkové trestné činnosti značné sklony. Na základě těchto důkazů soud dospěl ke skutkovým závěrům uvedeným ve výroku rozsudku.

Stran právní kvalifikace jednání obžalovaného soud dospěl k těmto závěrům.

Ke skutku ad I.

Obžalovaný převzal k užívání mobilní telefon jiné osoby v hodnotě 7.950 Kč, a po výzvě k vrácení telefonu toto odmítl, naopak telefon zastavil do zastavárny, čímž spáchal trestný čin zpronevěra podle § 248 odst. 1 tr. zákona, neboť toho se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. V řízení bylo prokázáno, že telefon zakoupila poškozená, že se stal jejím výlučným majetkem. Telefon svěřila obžalovanému, který telefon na její výzvu nevrátil, tudíž z telefonem nakládal v rozporu s vůlí vlastníka, kdy jej zastavil do zastavárny a vyloučil majitele věci s věcí nakládat a ovlivňovat právní a faktický stav věci. Za škodu nikoli nepatrnou je dle § 89 odst. 11 tr. zákona považována škoda nejméně 5.000 Kč. Jiný než přímý úmysl dle § 4 písm. a) tr. zákona nebylo možno v jednání obžalovaného dovodit. Obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty shora uvedeného trestného činu.

Ke skutku ad II.

Obžalovaný převzal pod záminkou, že zastupuje stavební firmu, finanční zálohu ve výši 75.000 Kč na provedení prací na bráně k rodinnému domu, ačkoliv v žádné stavební firmě nepracoval a neměl v úmyslu žádnou bránu stavět, čímž spáchal trestný čin podvod podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, neboť toho se dopustí ten, kdo ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli malou. Obžalovaný převzal od poškozeného 75.000 Kč pod příslibem prací, které neprovedl a provést neměl v úmyslu, čímž sebe obohatil na úkor poškozeného, kterému se nedostalo adekvátní protiplnění za vydanou finanční hotovost. Navíc peníze od poškozeného obdržel z důvodu, že se vydával za zástupce stavební firmy, ačkoliv zástupcem žádné stavební firmy nebyl. Tímto jednáním uvedl poškozeného v omyl, neboť pokud by se mu svěřil s tím, že žádnou stavební firmu nezastupuje, pak by dozajista u něj poškozený nepoptával stavení práce. Škodou malou je dle § 89 odst. 11 tr. zákona považována škoda nejméně 25.000 Kč. Jiný než přímý úmysl dle § 4 písm. a) tr. zákona nebylo možno v jednání obžalovaného dovodit. Obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty shora uvedeného trestného činu.

Soud kvalifikoval trestnost jednání obžalovaného dle hmotněprávní úpravy zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, neboť skutky obžalovaný spáchal v době účinnosti této právní úpravy, a nová právní úprava trestního práva hmotného pojatá do zákona č. 40/2009 Sb., tr. zákoníku, není pro obžalovaného příznivější, tudíž je vyloučen postup dle § 2 odst. 1 tr.

3T 60/2010-112

zákoníku. V případě trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zákona zákonodárce za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku stanovuje shodné potrestání. V případě trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, při škodě větší (nad 50.000 Kč) je právní úprava tr. zákona pro obžalovaného výhodnější neboť za tento trestný čin může soud jeho pachateli ukládat trest v rozmezí 6 měsíců až 3 let, naproti tomu za přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku může soud jeho pachateli ukládat přísnější trest v rozmezí 1 roku až 5 let. [ulice] právní úprava tak s ohledem na možnou výměru trestu není pro obžalovaného výhodnější.

Při ukládání druhu a výše trestu soud hodnotil následující skutečnosti. Obžalovaný se projednávaných skutků v této věci dopustil předtím, než byl Okresním soudem v Šumperku odsouzen trestním příkazem ze dne 22.10.2009, č.j. 3T 245/2009-81, který nabyl právní moci dne 19.11.2009, trestný čin zpronevěra podle § 248 odst. 1 tr. zákona, k peněžitému trestu ve výměře

20.000 Kč, za stanovení náhradního trestu odnětí svobody na případ nevykonání trestu ve výměře 5 měsíců. Soud tak musel přistoupit s ohledem na výše uvedené k uložení souhrnného trestu, a to dle zásad uvedených v § 35 odst. 2 tr. zákona, kdy je třeba trest vyměřit za trestný čin přísněji trestný, nikoliv mírněji než trest dosud uložený, vše za současného zrušení již uloženého trestu. Takovým trestným činem je trestný čin podvod podle § 250 odst. 2 tr. zákona, za nějž může soud uložit jeho pachateli trest odnětí svobody na 6 měsíců až 3 léta. Obžalovanému přitěžovalo, že se dopustil více trestných činů. Obžalovanému nepolehčovala žádná skutečnost. Nebezpečnost jednání obžalovaného pro společnost byla v řízení snižovaná toliko dobou uplynulou od projednávaných skutků. Na druhou stranu ubyla nebezpečnost jednání obžalovaného pro společnost značně zvyšována dosavadní trestněprávní minulostí obžalovaného, který již byl v minulosti 8 krát souzen, z toho 5 krát pro majetkovou trestnou činnost. Obžalovaný [příjmení] tak speciálním recidivistou, kdy byl odsouzen také pro trestnou činnost spáchanou po vydání shora uvedeného trestního příkazu Okresního soudu v Šumperku. Z uvedeného plyne, že obžalovaný je osobou z trestněprávního hlediska značně narušenou, kdy na změnu jeho postoje k životu nemá vliv žádný z dosud uložených trestů. Soudy se opakovaně snažily v minulosti ukládáním trestů nespojených s výkonem trestu odnětí svobody vést obžalovaného ke změně postoje k životu a povinnostem. Obžalovaný však soustavným páčáním zejména majetkové trestné činnosti soud a společnost přesvědčuje o pravém opaku. Jestliže na osobu obžalovaného nemají vlivu alternativní tresty, pak nezbývá, než v jeho případě již zdůraznit represivní složku trestu. Soud tak stran druhu trestu dospěl k závěru, že účelu trestu lze u obžalovaného dosáhnout toliko nepodmíněným trestem odnětí svobody. Za přiměřené pak soud považoval uložit trest při dolní hranici trestní sazby, a to ve výměře 7 měsíců, zejména s ohledem na skutečnost, že obžalovaný poprvé čelí přímému nepodmíněnému trestu. Zároveň soud zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Šumperku ve věci 3 T 245/2009.

Obžalovaný před spácháním skutků nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, je mu ukládán trest odnětí svobody pro úmyslnou trestnou činnost nepřevyšující 2 léta, jsou tak splněny zákonné předpoklady § 39a odst. 2 písm. b) tr. zákona pro jeho zařazení k výkonu trestu odnětí svobody do věznice s dozorem.

K trestnímu řízení se dle § 43 tr. řádu řádně a včas připojili poškození [celé jméno poškozené], která uplatnila nárok na částku 10.339 Kč jako náhradu za zcizený telefon, a [celé jméno poškozeného], který uplatnil nárok na částku 75.000 Kč, jako náhradu za předanou a nevrácenou finanční hotovost. V řízení byla vina obžalovaného plně prokázána, škoda byla poškozeným způsobena v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Poškozený [celé jméno poškozeného] v řízení prokázal, že mu vznikla škoda ve výši 75.000 Kč, pročež soud v intencích § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému povinnost poškozenému škodu nahradit. Stran nároku poškozené [celé jméno poškozené] bylo v řízení prokázáno, že jí byl telefon následně vrácen, tudíž tím byla fakticky nahrazena způsobená škoda, a proto ji soud s jejím nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních dle § 229 odst. 1 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, prostřednictvím okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být

odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Liberci dne 9. ledna 2012

Mgr. Lukáš Korpas v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Monika Marečková